

NAGY Hajnal Csilla

Polipfarm

(versregény, részlet)

Elviselhető halálvágy (Koni)

Egy mosoly az
aluljáróban, melyet
lesodor az érkező szerelvényt
előjelző szél, és az azt
követő nagyjából hét perces
gondolatfolyam
egy lehetséges
közös
jövőről.

Egy lövészárokból előrohanni,
és nem állni meg a
bal lábszárat súroló lövedék
miatt sem, és végre
végre végre valahára,

mint ahogy arra
hét éves korod óta vágysz,

hőssé
lenni.

Nagymamád utolsó valóságos tekintetének
kereszttüzeben lángolni fel
az élet elkerülhetetlenségének
súlya
alatt.

Unatkozva
vakargatni a füledet
egy távoli ország
szent helyén,
és csak egy másodperccel korábban érezni meg,
és csak néhány méternek hála élni túl
a fülsüketítő
robbanást.

Limonádét vásárolni egy
a vártnál azért mégis hűvösebb szombaton
a szomszéd fiútól,
akihez nem a többiekétől eltérő dallamos mondatai miatt ugyan,
de se ezelőtt, se ezután
hozzászólni
nem mersz.

Kiugrani egy repülőből
halálfélelem nélkül, pusztán
azért, mert módod és kedved van rá és hozzá,
és bár ennek tényleg semmi de semmi de semmi
köze nincs ahhoz, ami történik, egy pillanatra mégis
átadni magad valamiféle még éppen hogy
elviselhető
halálvágnak.

Egy játszótér közepén boldogan
elterülni a fűben, és megérezni, hogy ez
egyszer
valamikor
újra megtörténik, amikor majd
a boldogság is egészen mást fog jelenteni
neked és a világnak,
és az a hangya, akit most is, és
majd sok-sok év múlva is érezni fogsz a
bal lábszáradon, az a hangya is egészen más
jelentőséggel bír majd.

A lényeg: mindig tudtad, hogy
jelentéktelen vagy.
Mindenféle előjel nélkül szeretnéd ezt most
tisztázni. Egyszerűen annyiról van szó, hogy
tudatában voltál ennek. Mint valami
szűrő, de fájdalommentes érzés
a gerinced tájékán, olyan volt.
Ilyen volt az egész életed.
Összhangban éltél a körülötted lévő világ nagyságával.
De nem kölcsönösségben.
Nem kellett ráhangolódnod,
emlékeztetned magad,
vagy időnként mégis átgondolnod,
újra meg újra rádöbbened
porszemségedre.

Egyszerűen:

így voltál.

Nem kiemelkedő érzéssel vetted az élet várható vagy váratlan akadályait, de nem is bukdácsoltál bennük.

És azt is tudod, mennyire átlagos a mozzanat, amely *kimozdított*

(nem érezni pontosnak bár a szót)

ebből a beletörődésből:
egy lány.

Már egészen elfelejtetted, mire újra szembejött veled az a mosoly.

És alig ismertél rá a föld fölött.

Valahogy máshogyan csengtek össze a fogak.

Neki viszont azonnal ismerős voltál valahonnan.

Sosem fogod megérteni,
hogyan lehetséges ez.

Sőt, talán épp erre hivatkozhatnál katalizátorként.

Erre a soha meg nem értésre.

Egy egészen apró nyomra, melyet hagynod sikerült valakiben.

Kezet nyújtott,
elmondta a nevét,
teljesen mindegy, mindez
hol történt, valamint már
nem is emlékszel.

Két lehetőség volt:
ez a lány vagy egyáltalán nem jelentéktelen,
vagy a jelentőség, mint olyan, hidegen hagyja.

Akárhogy is, ezek után, hogy
kezet nyújtott,
elmondta a nevét,
nem tudtál ugyanúgy gondolni saját jelentéktelenségedre.

Sehogy sem tudtál gondolni rá.

Elviselhetetlenné vált.

Változtatni akartál rajta, de
tudtad, nem születted ezzel a képességgel.

Formálnod kellett a személyedet,
személyiségedet,
de az akkora nyugalomban élt
annyira hosszú évekig,
hogy a felismerhetetlenségig formátlanodott.

Ez sem pontos:
sosem volt formája.

Mindig magabiztos voltál
a magad módján,
(hogy máshogy lehetne)
(bárhogy máshogy lehetne, éppen erről van szó)
de sosem léteztél.

Nem kerested a lányt, nem volt mivel keresned.

Hetek, hónapok teltek el így.

Megnyugtató mélységben, mondhatnánk.

De utólag nézve, nem volna miért hazudni.

